

Det var mandag den 3. juni, men selv om det var en mandag, og han var blevet vækket midt om natten, ville kriminalkommissær Evert Bäckström altid betragte den som den bedste dag i sit liv. Hans tjenestemobil var begyndt at ringe præcis klokken fem om morgenen, og eftersom den, der ringede op, åbenbart nægtede at give op, var der ikke så meget at gøre.

“Jaaa,” svarede Bäckström.

“Jeg har et mord til dig, Bäckström,” sagde vagthavende ved Solna Politi.

“På denne tid af dagen?” sagde Bäckström. “Så må det da mindst være kongen eller statsministeren.”

“Det er faktisk endnu bedre.”

Hans kollega havde svært ved at skjule sin begejstring.

“Lad høre.”

“Thomas Eriksson,” sagde vagthavende.

“Advokaten,” sagde Bäckström, der havde svært ved at skjule sin første overraskelse. Det kan ikke være sandt, tænkte han. Det er alt for godt til at være sandt.

“I egen høje person. I betragtning af alt det, I har haft sammen, ville jeg være den første til at give dig den gode nyhed. Det var Niemi fra teknisk afdeling, der ringede og sagde, at jeg skulle vække dig. Så hjerteligt til lykke, Bäckström. Et stort til lykke fra os alle her på stationen. Så blev det alligevel dig, der tog det sidste stik hjem.”

“Og han er helt sikker på, at det er mord? Og at det er Eriksson?”

“Hundred procent. Niemi er helt sikker. Vores stakkels offer ser godt nok rærlig ud, men det er helt sikkert ham.”

“Jeg skal prøve at bære sorgen med anstand,” sagde Bäckström.

Det her er den bedste dag i mit liv, tænkte han, da han afsluttede

den korte samtale. Lysvågen var han tilmed, krystalklar i hovedet, og på en dag som denne gjaldt det om at nyde hvert sekund, der var tilbage af den. Om ikke at gå glip af et eneste et.

Først havde han taget slåbrok på og var gået ud på toilettet for at lette på trykket. Det var en rutine, han havde indøvet tidligt i livet og siden fulgt nøje. At lette på trykket før han gik i seng, og så snart han var stået op, hvad enten det var nødvendigt eller ej, og ganske uanset hvad hans prostataplagede omgangskreds tilsyneladende brugte det meste af deres vågne tid på.

En hel højtryksrenser, tænkte Bäckström velfornøjet, mens han stod der med et fast højrehåndsgreb om Supersalamien og rigtig kunne mærke, hvordan væskenniveauet sank i hans nedre regioner. Det er på høje tid at genoprette balancen, tænkte han og afsluttede med et ordentligt ryk i pølsen for at presse det sidste ud, der kunne have samlet sig under en helt drømmeløs nat.

Så var han gået direkte ud i køkkenet for at tilberede en ordentlig gang morgenmad. En god stak ekstra tykke skiver dansk bacon, fire spejlæg, spejlet på begge sider, ristet brød med ekstrasaltet smør og rigeligt med jordbærmarmelade, friskpresset appelsinjuice og en stor kop stærk kaffe med varm mælk. En drabssag var ikke noget, man gik til på tom mave, og gulerødder og havrekliid var sikkert en medvirkende årsag til, at det så ofte gik i lort for hans magre og enfoldige kolleger.

Mæt og veltilfreds var han derefter gået ud på badeværelset, havde stillet sig under bruseren og sæbet sig ind i flere omgange, mens han lod det varme vand sile ned over sit velafrundede og harmonisk byggede legeme. Derefter froterede han sig godt tør, før han barberede sig med en god, gammeldags skraber og rigeligt med skum. Til sidst havde han børstet tænder med sin eltandaørste og for en sikkerheds skyld gurglet med en forfriskende mundvand.

Til slut, med barbersprit, deodorant og al mulig anden velduft omhyggeligt fordelt på samtlige strategiske punkter på den krop, der var hans tempel, havde han klædt sig omhyggeligt på. Gul lærredshabit, blå lærredsskjorte, sorte, håndsnyede, italienske sko og et farvestrålende lommelærklæde stukket ned i brystlommen som en sidste hilsen til hans kære mordoffer. På en dag som denne gjaldt det om ikke at sløse med detaljerne, og derfor havde han også – til

ære for dagen – byttet sit almindelige Rolex ud med det i hvidguld, som han havde fået i julegave af en taknemmelig bekendt, som han havde haft held til at hjælpe ud af en mindre knibe.

Foran entréspejlet havde han kontrolleret det sidste, seddelklemmen i guld med en passende mængde kontanter, det lille krokodilleskindsetui med alle hans kort, begge dele i venstre bukselomme, nøgleknippet og mobilen i den højre, den sorte notesbog med pennen fastgjort til ryggen i venstre inderlomme og hans bedste ven, lille Sigge, der hvilede trygt i ankelhylstret på indersiden af hans venstre ben.

Bäckström nikkede anerkendende til det, han så. Så manglede der blot det allervigtigste. En passende dosis maltwhisky fra krystalkaraffen, der stod på entrébordet. To halstabletter i munden, så snart den gode eftersmag havde lagt sig, plus yderligere en håndfuld i jakkens sidelomme bare for at være på den sikre side.

Da han trådte ud på gaden, skinnede solen fra en skyfri himmel, og selv om det kun var i begyndelsen af juni, var luften allerede oppe på tyve grader. Den første rigtige sommerdag, og fuldstændig hvad man havde ret til at forlange på en dag som denne.

Vagthavende i Solna havde sendt en patruljevogn fra ordenspolitiet med to yngre genier, to magre, bumsede skikkelser, men chaufføren havde i det mindste fattet det grundlæggende, hvad angik etatens hierarkiske rutiner. Han havde både holdt døren og skubbet sit sæde frem, så Bäckström kunne sætte sig ind på bagsædet uden at behøve at sidde på skurkenes plads og krølle sine velpressede bukser.

“Godmorgen, chef,” sagde chaufføren og nikkede høfligt. “Slet ikke nogen dårlig dag.”

“Næ, det ser ud til at blive alle tiders dag,” konstaterede hans kollega. “Det er for øvrigt rart at få lov at hilse på kriminalkommissæren.”

“Ålstensgatan 127,” sagde Bäckström og nikkede kort. For at afparere yderligere synspunkter havde han derefter demonstrativt taget sin notesbog frem og havde gjort sin første tjenstlige notering. “Kriminalkommissær Evert Bäckström forlader sin bopæl på Kungsholmen 0700 for at køre til gerningsstedet,” skrev Bäckström, men budskabet var åbenbart ikke tydeligt nok, for allerede før de var drejet ud på Fridhemsgatan, skete det igen.

“Mærkelig historie, den her. Vagthavende fortalte, at det åbenbart var ham advokaten, ham Thomas Eriksson, som er vores drabsoffer, altså.”

Hans chauffør nikkede, før han foretog det næste fremstød.

“Det må være temmelig ualmindeligt, at nogen myrder en advokat, mener jeg.”

“Ja, det sker næsten aldrig,” samtykkede hans kollega.

“Nej, desværre,” sagde Bäckström. “Desværre sker det alt for sjældent.” Endnu to jubelidioter, tænkte han. Hvor kommer de fra? Hvorfor er der ingen ende på dem? Hvorfor skal de alle sammen ind ved politiet?

“Tror De, han har været indblandet i noget snavs? Han var jo advokat, så det ligger vel ligesom lidt i luften, om man så må sige.”

Nu havde idioten også vendt sig om. Han talte direkte til Bäckström.

“Det var netop det, jeg ville fundere over,” sagde Bäckström afmålt. “Mens herrerne kører mig til gerningsstedet på Ålstensgatan. I fuldkommen tavshed.”

Endelig, tænkte han. Ti minutter senere kunne de standse ud for en skinnende hvid murstensvilla i halvtredserfunkis med egen bådplads, bådehus og bro direkte ud i Mälaren, der sikkert havde kostet sin ejer mere end en hel livsløn før skat for en almindelig politimand.

Ikke noget dårligt gerningssted. Hvad idioten så ellers skal med skidtet nu, tænkte Bäckström.

Ellers så der ud, som der plejer. Den blå afspærringsstape der indhegnede både grunden og et godt stykke af gaden på begge sider af huset. To patruljevogne og en minibus fra ordenspolitiet og i hvert fald tre biler fra kriminalpolitiet, alt for mange ubeskæftigede kolleger der bare stod og hang sammen med de øvrige, der allerede var stimlet sammen. Nogle journalister med vedhæftede fotografer og i hvert fald en enkelt kameramand fra en af fjernsynskanalerne, en halv snes lokale nysgerrige, betydelig bedre klædt end den slags ellers plejede at være og påfaldende mange af dem åbenbart i følgeskab med flere hunde af varierende størrelse.

Men udtrykket i deres øjne var det samme. På bunden en anelse rædsel, men mest forventning og det håb, der næres af, at når nu det værste skulle ske, så havde det i hvert fald ikke ramt dem. Hvad

betyder alle andre dage i forhold til denne ene, i forhold til et helt liv, tænkte Bäckström. Et helt liv mod denne ene dag, der blev den bedste i dit liv.

Så var han steget ud af bilen, havde nikket til den bumsede chauffør og hans lige så bumsede makker, havde nøjedes med blot at ryste på hovedet til gribbene fra medierne, mens han satte kursen mod hoveddøren til det hus, der indtil for nogle timer siden havde været hans seneste drabsoffers hjem. Ikke hans første spadseretur i sådant øjemed, og helt sikkert ikke den sidste, men netop denne gang en kærkommen tur, og havde han været alene, ville han have danset op ad trappen til offerets hus.

II

Ugen før den bedste dag
var en helt almindelig uge.
På godt og ondt.

Mandag den 27. maj, en uge før den mandag, der skulle blive den bedste i hans liv, havde været som mandage er flest, oven i købet en smule værre end almindelige mandage, og den var begyndt på en måde, der gik over enhver menneskelig forstand, selv for en skarp-sindig og erfaren mand som Evert Bäckström.

Helt bogstaveligt drejede det sig om to rene galehussager, der af uforståelige årsager var havnet på netop hans skrivebord. For det første en vanrøgtet kanin, der var blevet taget i forvaring af de stockholmske myndigheder. For det andet en fin herre med tilknytning til hoffet, der ifølge et anonymt vidne var blevet overfaldet med et kunstkatalog fra det velkendte auktionsfirma Sotheby's i London. Som om dette ikke var slemt nok, skulle forbrydelsen ydermere være foregået på parkeringspladsen foran Drottningholms Slot kun hundred meter fra det værelse, hvor Hans Majestæt Kongen af Sverige, Carl XVI Gustaf, normalt indtog sin nattesøvn.

Gennem nogle år havde kriminalkommissær Evert Bäckström arbejdet ved Västerort Politikreds som chef for den afdeling, der stod for efterforskningen af grove voldsforbrydelser. Det var ikke nogen dårlig politikreds, og havde den ligget i USA, hvor almindelige mennesker havde noget at skulle have sagt, havde Bäckström naturligvis været selvskreven som deres folkevalgte sherif. Trehundred og halvtreds kvadratkilometer land og vand mellem den store sø Mälaren i vest og Saltsjön i øst. Mellem toldboderne ved grænsen til Stockholms indre by i syd og Norra Järva, Jakobsberg og Mälarens ydre skærgård i nord.

Selv plejede han at betragte det som sit eget Bäckström County med godt og vel tre hundred halvtreds tusind indbyggere. De fineste af dem alle var Hans Majestæt Kongen og hans familie, der boede på

de kongelige slotte ved Drottningholm og Haga. Desuden en halv snes milliardærer og adskillige hundred, der hver og én var gode for mange millioner. Og i den anden ende et femcifret antal, der ikke havde salt til et æg, som var tvunget til at leve af det offentlige eller tigge og begå forbrydelser for at klare dagen og vejen. Plus alle de almindelige mennesker, naturligvis. Alle dem, der blot passede deres, forsørgede sig selv og ikke gjorde noget væsen af det liv, de levede. I hvert fald fandt de sjældent på noget, der risikerede at havne på Bäckströms skrivebord på den store politistation i Solna.

Desværre passede ikke alle, der boede der, ind i dette skema. I løbet af et år anmeldtes op mod tres tusind forbrydelser i distriktet. Størstedelen af dem var ganske vist almindelige tyverier, hærværk og narkoovertrædelser, men der blev også begået adskillige tusind voldsforbrydelser, og betragtede man kriminaliteten i Västerort i sin helhed, så strakte den sig over hele den sociale skala. Lige fra en håndfuld banditter i sildebenshabitter, der begik økonomiske forbrydelser for hundredvis af millioner, til de mange, der nolede alt fra oksestege og pølser til sminke, øl og hovedpinetabletter i supermarkederne i områdets indkøbscentrum.

Med de allerfleste forholdt det sig desuden så praktisk, at de lod Bäckström ganske kold. Bäckström arbejdede med grove voldsforbrydelser. Det havde han gjort hele sit liv som politimand, og det havde han i sinde at fortsætte med, til den del af hans liv var overstået. Mord, mishandling, voldtægt og røveri. Plus alle afskygninger deraf i form af pyromaner og pædofile, afpressere, bøller og diverse galninge. Selv en og anden blotter eller lurer, der kunne tænkes at have mere håndfaste ambitioner. Den slags sager var der også, og i rigelig mængde. Tusindvis af anmeldelser om året, der havnede i afdelingen for grove voldsforbrydelser. Det var alle disse sager, der gav mening og indhold i hans liv som politimand, og hvis han skulle få noget fra hånden, hvad disse angik, så drejede det sig først og fremmest om at kunne skelne mellem stort og småt. Mandagen før den mandag, der skulle blive den bedste dag i hans liv, havde han desværre ikke rigtig haft held med sig, hvad dette angik.

I Bäckströms afdeling for grove voldsforbrydelser indledte man altid ugen med et morgenmøde, hvor man opsummerede al den menneskelige elendighed, der var indtruffet ugen før, rustede sig

mod det, der skulle komme i løbet af den nye, og drøftede en eller anden gammel surdej, der var lige lovlig gæret til blot at bære ned i arkivet til almen glemsel.

Til at hjælpe sig havde han en snes medarbejdere, heriblandt en, der var både stilfærdig og fuldt fungerende, samt en halv snes, der om ikke andet så gjorde, hvad han gav dem besked på. Resten var, som den slags plejer at være, og havde det ikke været for Bäckströms stærke hånd og faste styring og ikke mindst hans evne til at skelne stort fra småt, havde det krapylet naturligvis taget magten allerede fra første dag.

Ny uge, morgenmøde, tid for kommissær Evert Bäckström til atter at svinge retfærdighedens sværd, og fnidderet med fru Justitias vægtskåle overlod han hellere end gerne til alle æggehovederne og skrankepaverne i politiledelsen.

“Vær så god at sidde ned,” sagde Bäckström, samtidig med at han sank ned på sin sædvanlige plads for enden af det lange konferencebord. I dovne, uduelige sataner, tænkte han, mens han lod blikket glide hen over sine medarbejdere. Mandag morgen med tomme øjne bag tunge øjenlåg og mange flere kaffekopper end notesbøger og parate penne. Hvad er der dog sket med etaten, tænkte kriminalkommissær Evert Bäckström. Hvor er alle de rigtige betjente som jeg selv blevet af?

Så havde han overladt ordet til sin nærmeste mand, der naturligvis var en kvinde, vicekriminalkommissær Annika Carlsson, syvogtredive år gammel. En skrækindjagende skikkelse, der så ud, som om hun tilbragte det meste af sin tid i Solnapolitiets gymnastiksal nede i kælderen. Sikkert også på andre og mere natlige kældersteder, for den sags skyld, men det ville han helst ikke tænke på.

Én fordel havde hun dog. Ingen af de andre turde kæfte op over for hende, og derfor var hun hurtigt kommet gennem listen over det, der var foregået ugen før og i løbet af weekenden. Opklaret og uopklaret, fremgang og kommen til kort, nye oplysninger og tips, opgaver og anmodninger, der stod for tur i den kommende uge. Og naturligvis alt det øvrige af praktisk og administrativ natur, som alle i afdelingen forventedes at tage til sig.

Det hele var gået som en leg. Ordnet på under en time, og vicekriminalkommissær Carlsson kunne oven i købet krone værket med at fortælle, at det mord, der var blevet begået tre døgn tidligere, nu var opklaret, tilstået og overladt til anklageren.

Deres gerningsmand havde vist sig at være en yderst samarbejdsvillig drukkenbolt. Fredag aften var han og hans kæreste kommet op at skændes om, hvilket fjernsynsprogram de skulle se. Så var han gået ud i køkkenet, havde hentet en almindelig forskærerkniv og afsluttet

diskussionen. Derefter havde han ringet på hos naboen for at låne hans telefon, så han kunne ringe efter ambulancen.

Naboen havde ikke været lige så samarbejdsvillig. Klog af tidligere skade havde han nægtet at lukke op, og i stedet havde han ringet til politiet. Første patrulje var på stedet allerede ti minutter senere, men da kollegerne fra ordenspolitiet omsider var trængt ind i lejligheden, var det ikke længere nødvendigt med lægelig indsats. I stedet havde man lagt den nyudklækkede enkemand i håndjern og ringet efter teknikere og kriminalfolk til at tage sig af den mere videnskabelige del af den politimæssige opgave.

Allerede under den første afhøring næste morgen havde den nærmeste efterladte da også tilstået. Han var godt nok ikke klar over alle detaljerne, det var jo blevet til en del i løbet af aftenen, men han ville alligevel godt fortælle dem, at han allerede savnede sin hustru. Hun var ganske vist både stivsindet, uforsonlig og i det hele taget umulig at leve sammen med – mest fordi hun drak så forbandet – men trods alle disse fejl og mangler ville han alligevel understrege, at han faktisk savnede hende.

“Vi takker,” sagde Bäckström fornøjet, og sandsynligvis var det netop der, han i et øjeblik oprømthet havde trådt i spinaten. I stedet for blot at afslutte mødet, trække sig tilbage til stilheden på sit kontor og i god tid forberede sig på frokosten, der ventede, havde han nikket venligt til sin nærmeste medarbejder og stillet det helt forkerte spørgsmål.

“Ja, ja,” sagde Bäckström. “Så er vi vel stort set færdige? Eller har du mere, inden vi går i gang med at udføre lidt almindeligt, hæderligt politiarbejde?”

“Jeg har to sager!” sagde Annika Carlsson. “Begge mildt sagt mærkværdige.”

“Lad høre,” sagde Bäckström og nikkede opmuntrende. Helt uvidende, som han endnu var.

“Javist,” sagde Annika Carlsson og trak af en eller anden grund på sine brede skuldre. “Den første sag drejer sig om en kanin. I hvert fald til at begynde med, om man så må sige.”

“En kanin?” sagde Bäckström. Hvad fanden snakker kvindemennesket om, tænkte han.

“En kanin der er blevet taget i forvaring af kommunens myndigheder, fordi ejeren har misrøgtet den,” forklarede hun.

“Hvordan fanden misrøgter man en kanin?” spurgte Bäckström. “Har gerningsmanden stoppet den i mikroovnen?” Var det ikke på den måde, alle kommende seriemordere plejede at starte deres karriere, tænkte Bäckström. Med at mikrostege kaniner og køre katten rundt i tørretumbleren? Det her bliver bedre og bedre, tænkte han, og tydeligvis var han ikke ene om at mene sådan efter de øvrige tilstedeværendes ansigtsudtryk at dømme. En pludselig mærkbar opmærksomhed og interesse, til forskel fra da de havde snakket om alle de menneskelige ofre og deres lidelser.

“Nej,” sagde Annika Carlsson og rystede på hovedet. “Jeg er bange for, at historien er betydelig mere sørgelig end som så.”

“Vores gerningsperson er en treoghalvfjerdsårig kvinde. Fru Astrid Elisabeth Linderöth, født 1940, kaldenavn Elisabeth,” begyndte Annika Carlsson. “Hun er enlig, ingen børn, har været enke i fem år, bor i en andelslejlighed i Filmstaden i Solna. Af ren og skær nysgerrighed slog jeg hende op. God økonomi, blandt andet har hun tilsyneladende fået en pæn pension efter sin mand, og med helt ren straffeattest. Ikke den mindste påtegning hos os. Men nu er hun så anmeldt for dyrplageri plus en del andet, der indløb i sidste uge. Hvis du spørger mig, så er det vel det, der har forårsaget, at hun er endt her hos os i grove voldsforbrydelser.”

“Og hvad er det så?” spurgte Bäckström.

“Voldsom modstand, vold mod tjenestemand, forsøg på mishandling, to tilfælde af ulovlige trusler.”

“Tøv nu en kende,” indvendte Bäckström. “Jeg synes, du sagde, at konen var treoghalvfjerds?”

“Som sagt,” sagde Annika Carlsson. “Det er en gammel dame, så det er en meget sørgelig historie. Hvis du gider høre efter, så skal jeg forsøge at gøre det kort.”

“Jeg er lutter øren,” sagde Bäckström og satte sig behageligt til rette i stolen.

Godt en måned tidligere havde Lensstyrelsen i Stockholm besluttet at tage en kanin tilhørende den mistænkte gerningsperson i forvaring. Baggrunden for dette var en politianmeldelse foretaget af en kvindelig beboer i huset, blot fjorten dage før Lensstyrelsen tog sin beslutning. Egentligt dyrplageri, sådan i mere aktiv forstand, syntes der ikke at have været tale om. Snarere om vanrøgt og manglende opsyn. Blandt andet skulle kaninens ejer være taget på ferie nogle dage og have glemt at give den mad, før hun rejste. I flere tilfælde

skulle kaninen også være blevet set på trappegangen, fordi ejeren havde glemt at lukke døren til lejligheden, hvorved den var smuttet ud. En af gangene var den også blevet bidt af en gravhund, der tilhørte en anden beboer i huset.

“Det forekommer mig, at kaninens mor er betydelig ældre, end hvad der fremgår af oplysningerne i folkeregistret,” sagde Annika Carlsson og foretog af en eller anden grund en cirkulende bevægelse med højre pegefinger på højde med højre tinding. “Den første anmeldelse gik for øvrigt til vores kolleger i City i den nye dyreværnsgruppe. Der har man tilsyneladende reageret usædvanlig hurtigt, og en af grundene til det kan selvfølgelig være, at fru Linderoth allerede i januar i år var genstand for en lignende indsats. Samme anmelder, samme beslutning fra Lensstyrelsen, bortset fra at det den gang drejede sig om en guldhamster.”

“Den gamle trapper sgu op,” grinede Bäckström. Bekvem tilbagelænet og pludselig i glimrende humør.

“Trapper op? Hvordan mener du?”

“Jo, en kanin er da mindst dobbelt så stor som en guldhamster,” forklarede Bäckström. “Næste gang slæber hun måske en elefant hjem. Hvad fanden ved man? Hvad jeg derimod stadig ikke fatter er, hvorfor hun er havnet hos os.”

“Så skal jeg forklare det,” sagde Annika Carlsson. “I tirsdags i sidste uge, altså tirsdag den 21. maj, da to af vores kolleger fra dyreværnsgruppen i City sammen med to tjenestemænd fra Lensstyrelsen skulle tage kaninen i forvaring i fru Linderoths lejlighed, nægtede hun først at lukke døren op. Efter nogen overtalelse åbnede hun den til sidst på klem, men med sikkerhedskæden på, samtidig med at hun stak en pistol ud gennem dørspærken og bad dem forsvinde omgående. Kollegerne bakkede ud og tilkaldte forstærkning.”

“Fra politiets aktionsstyrke?” Bäckström så lystent på Annika Carlsson.

“Nej, jeg er ked af at skuffe dig. Vi sendte en af vores egne biler fra ordenspolitiet. En af vores kolleger kender åbenbart fru Linderoth, hun og hans mor er vist gamle veninder, så efter lidt overtalelse lukkede hun op og lod dem komme ind. Hun var ganske vist ophidset, men i hvert fald ikke voldelig. Pistolen viste sig at være en antik sag fra syttenhundredtallet. Ifølge kollegerne var den ikke ladt og havde

tilsyneladende ikke været affyret de sidste to hundred år.”

“Og så?” sagde Bäckström.

“Det er ikke slut endnu.” Annika Carlsson rystede på hovedet.

“Det kunne jeg tænkte mig,” sagde Bäckström.

“Alt forløber roligt, indtil den kvindelige veterinær fra Lensstyrelsen skal stoppe kaninen i et bur. Så kommer fru Linderoth nemlig farende med hævet tekande, klar til at slå løs, og truer veterinæren. Hun bliver afvæbnet, anbragt i en sofa, kollegerne fra City og de to fra Lensstyrelsen forlader lejligheden medførende kaninen. Vores egne kolleger bliver tilbage og snakker med hende. Ifølge rapporten er hun rolig og fattet, da de går.”

“Det lyder godt,” sagde Bäckström. “Et enkelt spørgsmål. Hvor kommer alle anmeldelserne fra?”

“Fra kollegerne i City,” sagde Carlsson. “Dagen efter. De har foretaget anmeldelse både på egne og på de to fra Lensstyrelsens vegne, voldsom modstand, vold mod tjenestemand, trusler, forsøg på mishandling. I alt tolv forskellige forbrydelser, hvis jeg har lagt rigtigt sammen.”

“Det manglede bare,” sagde Bäckström. “Kællingen er jo en trussel mod hele idéen bag velfærdssamfundet. Det er på høje tid, hun bliver sat bag tremmer.”

“Jeg er helt med, og jeg forstår, hvad du mener, det har jeg ingen problemer med. Det, der muligvis gør mig en anelse nervøs, er en anmeldelse om grove trusler, som vi får ind torsdag aften. Den kommer direkte til os her i huset. Anmelderen kom selv ned til os. Talte med en af kollegerne, der havde vagt.”

“Lad mig gætte. Kollegerne fra kanin- og hamsterafdelingen ville komplettere med noget, de havde glemt?”

“Nej.” Annika Carlsson rystede på hovedet. “Anmelderen er fru Linderoths nabo. Eller rettere medbeboer i samme hus, men på fjerde sal – fru Linderoth bor øverst på syvende. Det er for øvrigt samme beboer, der har anmeldt fru Linderoth for vanrøgt af dyr, både hvad kaninen og hamsteren angår. Desuden har hun klaget til andelsforeningens bestyrelse flere gange, men det er jo en anden historie.”

“Og hvem er hun så?”

“Enlig kvinde. Femogfyrre år. Arbejder halvtids i et it-firma i Kista. Ingen påtegninger hos os. Hun bruger tilsyneladende det meste af sin

tid på diverse idealistiske aktiviteter. Blandt andet er hun talsperson for organisationen Beskyt Vores Mindste Venner. Det er åbenbart en noget mere radikal udbrydergruppe fra Dyrenes Værn. Hvor hun for øvrigt tidligere sad i bestyrelsen.”

“Ja, hvad ellers? Har hun et navn?”

“Fridensdal, Frida Fridensdal, Fridensdal med s, fridens dal. Navnet er købt, og hun er født Anna Fredrika Wahlgren, hvis du vil vide det.”

“Jamen, for helvede,” sagde Bäckström, der kunne mærke blodtrykket stige. “Du kan da selv høre det, Annika. Frida Fridensdal med s og vores mindste venner. Det er jo en tosset kælling. Beskyt Vores Mindste Venner! Er det fladlus og kakerlakker, hun er bekymret for?”

“Jeg er helt enig, og jeg forstår dig godt. Det var også derfor, jeg selv afhørte hende. Allerede i fredags, på hendes arbejde, eftersom hun nægtede at komme ned på stationen, hvis du endelig vil vide det. Ifølge hendes påstand, så tør hun ikke bo hjemme længere. Hun siger, hun frygter for sit liv, og at hun derfor er flyttet hjem til en veninde. Men hvad veninden hedder, og hvor hun bor, vil hun ikke sige. Hun påstår, at hun ikke tør. At hun ikke stoler på, at politiet kan beskytte hende. Eller veninden, for den sags skyld. Sidstnævnte skulle for øvrigt have været gift med en politimand, der både mishandlede og voldtog hende.”

“Det kan jeg forestille mig,” fnøs Bäckström.

“For det første tror jeg ikke, at hun har fundet på det, hun siger. Hvis man ser bort fra de sædvanlige menneskelige overdrivelser, som sådan nogle som os har lært at leve med. Hun er virkelig bange. Skræmt til døde, og når det drejer sig om truslen, hun fortæller om, så lyder det slet ikke rart. Grove trusler, det kan der ikke være tvivl om.”

“Ja, hvis du siger det,” sagde Bäckström. “Hvad er der så sket?” Jeg kan næsten ikke vente, tænkte han. Man kunne sige, hvad man ville, om kollegaen Carlsson, men let at skræmme var hun ikke.

“Jeg kommer til det, men det store mysterium er faktisk noget helt andet.”

“Hvad da?”

“Det er helt umuligt at få det, hun fortæller, til at stemme – om truslerne, hun blev udsat for af gamle fru Linderoth. Hun virker som en nydelig gammel dame. Der er intet som helst, der stemmer, men

ifølge fru Fridensdal er hun hundred procent sikker på, at den gamle fru Linderoth står bag truslerne mod hende.

“Okay,” sagde Bäckström. “Lad os så høre.”